

Знамення Єзекіїля

**Ключовий вірш: "Ось Єзекіїль вам знак: за всім, що він учинив, чиніть і ви, і коли це станеться, ви пізнаєте, що Я Господь Бог".
Єзекіїля 24:24**

**Вибране Писання:
Єзекіїля 24:15-27**

Знамення Єзекіїля до болю глибоке. Його дружина, яку Господь назвав "бажанням твоїх очей", мала померти раптово - "від одного удару". Посилюючи почуття втрати і скорботи, Господь наказав Єзекіїлю не висловлювати свою скорботу публічно. "Не плач і не ридай, і сльози твої нехай не течуть. Зітхай мовчки, не роби жалоби за померлими, пов'яжи чалму на голову твою і взуй сандалі на ноги твої, не закривай вуст твоїх і не їж людського хліба скорботи. І я промовив до народу вранці, а ввечері померла дружина моя, а наступного ранку я зробив так, як мені було наказано". Єзекіїля 24:16-18

Що дозволило Єзекіїлю виконати цей обтяжливий наказ? Ми вважаємо, що його довічна відданість

Богові, позначена послухом і служінням, розвинула глибоку віру; віру, подібну до тієї, яку висловив Йов: "Якщо Він уб'є мене, то я буду довіряти Йому". Йова 13:15

Ми визнаємо, що діяла Божа мудрість, коли Бог перетворив особисту трагедію Єзекіїля на національний урок для Ізраїлю. Як ці дві події були пов'язані між собою? Вони мали одну спільну рису, визначену як "бажання твоїх очей". Для Єзекіїля це була його дружина. Для Ізраїлю це був Храм Соломона, символ їхньої національної держави.

Ізраїльтяни, очевидно, з цікавістю спостерігали за поведінкою пророка. Було дивно, що він не оплакував свою дружину, а вони знали, що дії Єзекіїля часто мали божественний намір і сенс. Вони запитали про це. Народ сказав йому: "Чи не скажеш нам, що означають для нас ці речі, що ти так поводишся?" Єзекіїля 24:19

Єзекііль відповів їм: "Було мені послання від Господа, і мені було наказано передати це послання народам Ізраїля. Ось що говорить Суверенний Господь: "Я оскверню Свій Храм, джерело вашої безпеки і гордості, місце, яким тішиться ваше серце. Твоїх синів і дочок, яких ти залишив в Юдеї, буде винищено мечем. Тоді ти

зробиш так, як зробив Єзекіїль. Ви не будете оплакувати їх публічно, не будете втішатися їжею, яку принесуть вам друзі. Ваші голови залишаться покриті, і ви не знімете сандалів. Ви не будете плакати чи ридати, але будете марніти через свої гріхи. Ви будете стогнати між собою за все зло, яке ви вчинили". вірші 20-23

Храм буде зруйнований, національна держава розпадеться, а народ Ізраїлю потрапить у полон або буде вбитий. Таким чином, Єзекіїль був "знаменням", як зазначено в нашому ключовому вірші. Лихо сталося, і ніяка скорбота не могла відвернути його. Ізраїль потрапив у вавилонський полон. Колективне сумління ізраїльського народу було охоплене скорботою, що породило прекрасний вірш, знайдений у 137-му псалмі. "При ріках вавилонських ми сиділи і плакали, згадуючи Єрусалим. Ми відклали наші арфи, повісивши їх на гілках тополь. Бо наші бранці вимагали від нас пісні. Наші мучителі наполягали на радісному гімні: "Заспівайте нам одну з тих єрусалимських пісень! Але як ми можемо співати пісні Господні, перебуваючи в язичницькій країні? Якщо я забуду тебе, Єрусалиме, нехай моя правиця забуде, як грати на арфі. Нехай прилипне язик мій до піднебіння уст моїх, якщо я не згадаю тебе, якщо не зроблю Єрусалим

найбільшою радістю моєї ". (Псалми 137:1-6).
Гострота впливає зі знаку Єзекіїля.